

N:o 51. B.

Toinen Saarna Viidentenä Sunnuntaina Pääsijäisestä eli Rukoussunnuntaina.

Evank. Joh. 23–33.

Rukousviikolla pidetty puhe.

Ennenkuin rukous on oikein hyvä ja tulee kuulluksi, on muistettava, että siihen vaaditaan viisi seikkaa. **Ensiksi**, että meillä on Jumalan lupaus eli vakuutus, harkitsemme sitä tarkoin edeltäpäin, vetoomme siihen Jumalan edessä ja täten rohkaisemme itseämme rukoi- lemaan. Ellei nimittäin Jumala olisi käsenyt meitä rukoilemaan ja luvannut kuulla, niin ei yksikään luontokappale kaikella rukoilemi- sellaankaan saavuttaisi rahtuakaan.

Tästä on sitten seurauksena, ettei kukaan saa Jumalata mitään oman tai rukouksensa ansion tähden, vaan ainoastaan jumalallisesta hyvydestä, joka ennättää kaikkein rukousten ja pyyntöjen edelle ja armollisella lupauksel- laan ja käskyllään houkuttelee meitä rukoile- maan ja anomaan. Tästä tulee meidän taasen oppia, kuinka paljon suuremmassa määrässä hän pitää huolen meistä ja on auliimpi anta- maan kuin me ottamaan, ja koettaa saada roh- keutta turvallisesti rukoilemaan, koska hän tarjoaa kaikki ja enemmän, kuin me rukoilla- kaan voimme.

Toiseksi on tarpeellista, ettemme ollen- kaan epäile totisen ja uskollisen Jumalan lu- pauksia. Juuri senpä vuoksi on hän luvannut kuulla ja käsenytkin rukoilemaan, että lujas- ti ja varmasti uskoisimme rukouksemme tule- van kuulluksi. Matt. 21: 22 ja Mark. 11: 24 sanoo hän: **Kaikki mitä te anotte rukouk- sessa, uskoen, sen te saatte. Maikki mitä te rukoillen anotte, se uskokaat saavanne,**

niin se tapahtuu teille, ja Luukk. 11: 9–13: Anokaat, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaat, niin teille ava- taan. Sillä jokainen kuin anoo, se saa; ja jo- ka etsii, se löytää; ja joka kolkuttaa, sille avataan. Kuka teistä on isä, jolta poika anoo leipää, antaako hän hänelle kiven? Eli jos hän anoo kalaa, antaako hän kalan edestä hänelle käärmeen? Eli jos hän anoo munaa, antaako hän hänelle skorpioonin? Jos siis te, jotka pahat olette, taidatte hyviä lahjoja antaa teidän lapsillenne, paljo enemmän teidän taivaallinen Isänne antaa Pyhän Hengen sitä anoovaisille. Näihin ja samankaltaisiin lupauksiin ja käskyihin tulee rohkeasti uskaltaa ja täydellä luottamuksella rukoilla.

Jos **kolmanneksi** joku niin rukoilee, että epäilee Jumalan kuulevan ja jättää rukouksen- sa ainoastaan sattuman varaan, täytetäänkö se vai eikö, hän menettelee kahdella tavalla pa- hasti. Ensiksi hän itse tekee rukouksensa tyh- jäksi ja näkee suotta vaivaa, sillä Jaakopin 1: 6 sanotaan, että ken tahtoo Jumalalta jotakin rukoilla, **hän anokaan uskossa epäilemättä; sillä joka epäilee, se on meren aallon kaltai- nen, joka tuulelta ajetaan ja liikutetaan. El- kään se ihminen luulko jotakin Herralta saavansa.** Tässä tarkoitetaan sitä, että tuollai- sen ihmisen sydämen ajatukset eivät pysy koossa, josta syystä Jumala ei voi hänelle mi- tään antaa. Usko taasen pitää sydämen alal- laan tehden sen näin taipuisaksi ottamaan vas- taan jumalallisia lahjoja.

Toinen paha seuraus on, että ihminen pitää kaikkein uskollisimman ja totisimman Jumalan valehtelijana ja huikentelevaisena epäluotettavana miehenä, semmoisena, joka ei voi eikä tahdo lupaustaan täyttää. Tuollainen rukoilija riistää siis epäilemisellään Jumalalta kunnian ja uskollisuuden ja totuuden nimityksen, jonka kautta niin raskas synty tulee tehdyksi, että kristitystäkin sen kautta tulee pakana, joka kieltää ja kadottaa oman Jumalansa. Jos hän siihen sitten jääpi, täytyy hänen sitten ilman mitään lohdutusta olla ijankaikkisesti kirottu. Jos taas hänelle jotain annetaan, jota hän on rukoillut, niin sitä ei anneta hänelle autuudeksi vaan ajalliseksi ja ijankaikkiseksi vahingoksi: eikä sitäkään rukouksen tähden vaan Jumalan vihasta niiden kaunisten sanojen palkkioksi, jotka hän synnissä ja epäuskossa puhui Jumalaa häväisten.

Neljänneksi sanovat jotkut: Niin, uskoisinpa minäkin rukoustani kuultavan, jos sen olisin ansainnut ja olisin kelvollisesti rukoillut. Minä vastaan: Ellet sinä ennen tahdo rukoilla, kuin tiedät tai havaitset itsesi ansiokkaaksi ja kelvolliseksi, niin et voi sinä ikänä rukoilla. Eihän, kuten ennen on sanottu, meidän rukouksemme saa perustua eikä nojautua omaan tai rukouksemme ansiollisuuteen, vaan jumalallisen lupauksen järkähtämättömään totuuteen. Jos se itseensä tai johonkin muuhun perustuu, niin on se väärä ja pettää sinut, vaikkapa suuri hartaus sydämen runteleisi rikkikin ja itkettäisiin veripisaroita.

Senhän tähden me rukoilemme, että emme ole mahdollisia rukoilemaan; ja senhän kautta me juuri tulemme kelvollisiksi rukoilemaan ja saamaan rukouksemme täytetyksi, että uskomme itsemme kelvottomiksi ja luotamme lohdullisesti ainoastaan Jumalan uskollisuuteen. Vaikka olisit kuinka ansioton tahansa, niin katso ja muista kaikella vakavuudella, että on tuhat kertaa järkevämpää jopa

ainoana ehtona, että sinä kunnioitat Jumalan totuutta etkä epäilemiselläsi tee hänen uskollista lupaustaan valheeksi. Eihän sinun ansiollisuudestasi ole apua, eikä taas ansiottomuutesi ole sinulle esteeksi, mutta epäluottamus saattaa sinun kadotukseen ja luottamus tekee sinun ansiolliseksi ja varjelee sinut.

Kavahda siis alati sitä, ettet koskaan pidä itseäsi ansiollisena tai kelvollisena rukoilemaan tai mitään saamaan, ellet havaitse uhkarohkeasti luottavasi armollisen Jumalan totiseen ja varmaan lupaukseen. Hän tahtoo laupeutensa ja hyvyytensä niin sinulle ilmoittaa, että samoin kuin hän on sulasta armosta ja pyytämättäsi luvannut kuulla sinun kelvottoman ja ansiottoman rukousta, samoin hän myöskin tahtoo totuutensa ja lupauksensa kunniaksi sulasta armostaan sinua kelvotonta rukoilijaa kuulla, jotta sinä et kiittäisi omaa ansiollisuuttasi vaan hänen totuuttansa, jolla hän lupauksensa täyttää, ja hänen laupeutensa, joka saattoi hänen lupaustansa tekemään. Näin pitää sitten paikkansa, mitä Ps. 25: 10 sanotaan: **Kaikki Herran tiet ovat hyvyys ja totuus**, ja myös Ps. 85: 11: **Että laupeus ja totuus keskenänsä kohtaisit; vanhurskaus ja rauha toinen toisensa suuta antaisit**, se on: seuraavat yhdessä mukana jokaisessa työssä ja lahjassa, jonka me rukouksen kautta Jumalalta saamme.

Viidenneksi tulee luottamuksen olla sellainen, ettei Jumalalle aseteta mitään päämäärää, päivää tai paikkaa, ei tapaa eikä mittaa rukouksen kuulemisessa, vaan että jätetään kaikki hänen tahtonsa, viisautensa ja kaikkivaltaisuutensa ehdonvaltaan ja odotetaan ainoastaan rohkeasti ja iloisesti rukouksen täyttymistä olenkaan tiedustelematta, kuinka, missä, miten pian, minkä ajan perästä tai kenen kautta se tapahtuu. Keksihän hänen jumalallinen viisautensa äärettömän paljoa paremmin tavan ja määrän, ajan ja paikan, kuin me voimme aja-

tella, vaikka sitten ihmeitäkin tapahtuisi, kuten Vanhassa Testamentissa. Kun nimittäin Israelin lapset luottivat siihen, että Jumala oli heidät pelastava, eikä kuitenkaan heidän mielestään ollut mitään mahdollista keinoa siihen, niin silloin jakautui heidän eteensä Punainen meri, avasi heille tien ja hukutti kaikki heidän vihollisensa yhdellä kertaa. (2 Moos. 14).

Samoin teki pyhä vaimo Judita (Jud. Kirj. 8: 10–13) kuultuaan, että Betulian asukkaat aikoivat hyljätä kaupungin viiden päivän perästä, ellei Jumala ennen sitä heitä auttaisi. Hän silloin nuhteli heitä sanoen: **Mitä te olette, että te kiusaatte Jumalata? Ei niin sovi armoa kerjätä, mutta pikemmin vihaa ja vainoa. Tahdotteko te asettaa Herralla**

ajan ja päivän teidän mielenne jälkeen, koska hänen pitäis auttaman? Sen vuoksi auttoikin Jumala häntä ihmeellisesti, niin että hän saattoi lyödä suurelta Holofernekseltä pään poikki, jolloin viholliset voitiin karkoittaa.

Samoin sanoo P. Paavalikin Efes. 3: 20 Jumalan voivan tehdä ylönpalttisesti ylevämpää ja parempaa, kuin me rukoilemme tai ymmärrämme. Meidän tulee siis tunnustaa olevamme liian vähäpätöisiä mainitsemaan, määräämään tai esittelemään mitään aikaa, paikkaa, tapaa, mittaa tai muita seikkoja siinä, mitä Jumalalta pyydämme, vaan meidän tulee kaikki alistaa hänen harkittavakseen ja horjuttoman lujasti uskoa, että hän meitä kuulee. Amen.